

ok, akik a
ltal járul-
ann Irma
esemet. —
ska össze-
5 kis szive
óságának.
tani kará-
szemében.
zus társa-
mondta. —
ényt meg-
nem meg-
lma, hogy
s, én is. —
megnehez-
Nagyon
z a bizo-
— Deuts
pod min-
cs Béla.
gyó flo-
in bácsi.
Kriszta.
rag? —
eli közle-
itt egyen-
ból nem

javára

enbaum
Perából
adako-
(Ráday
y Anna
Miklós
2 frt.
t, Rätz
összeget
kerekít-
r Jozefa
kimuta-
n: 768

yes kis
acsi.

n-épület.
alat.

KIS LAP

FIUMEI HALÁSZ FIU. (Lásd a 358. lapon.)

GÁBOR KALANDJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

Mikor én elkészültem dolgozatommal, a többi fiuk még jóformán csak a felén jártak, Gábor pedig még mindig csak a csacsikat és disznócskákat pingálta. A mint látta, hogy elkészültem, odasugott hozzám:

— Tedd a fordítást a pad alá és add ide ... vigyázz ... a tanár olvas ... nem veszi észre, csak ügyesen csináld.

Nem tudtam világosan, mit akart, de kezdtem sejteni és csakugyan jól sejtettem. A mint Gábor kezébe kapta a fordítást, szaporán hozzáfogott a lemásolásához és ezzel persze hamar készen lett. Hamarosan nem igen tudtam, mit gondoljak. Kissé beszankodtam, mert nagyon éreztem, hogy csuf dologban lettem czinkostársra Gábornak ... rászedi a tanárt, elhiteti, hogy elvégezte a dolgát, pedig haszontalankodva töltötte az időt, míg mi többiek mindnyájan dolgoztunk, törtük a fejünket a nehéz fordításon. De azért mégsem mertem neki szólni, sőt lassanként meg is nyugtattam magamat.

— No bizony, nem valami nagy dolog, gondolám. Gábornak ma alkalmasint nincs épen kedve a latin fordításhoz s jó pajtások kisegítik egymást. Meglehet, hogy egyszer majd én is reá szorulok.

Mikor az órának vége volt, mindnyájan beadtuk dolgozatainkat a tanárnak s többé nem igen gondoltam az egészre, az meg épen eszembe sem jutott, hogy ennek a csínynek még valami következménye is lehet.

Másnap vasárnap volt s Gábor már korán reggel örvendezve kiáltá felém:

— Szép az idő! Majd meglátod délután!

Alig vártam, hogy tul legyünk az ebéden s induljunk nagy sétánkra. Addig azonban nem igen törtem rajta a fejemet, mi lehet a Gábor által ígért meglepetés, mert ugy sem találhattam ki, azután meg dolgom is volt: hosszú levelet irtam haza szüleimnek s e közben szinte meg is felejtkeztem minden egyébről. Ebéd után még néhány sornyt kellett írnom s már hallottam, hogy a fiuk indulásra sorakoznak az udvaron, mikor bepecsételtem leveletem. Gábor beszólt az ajtón:

— Siess, mindjárt indulunk!

— Megyek már, azonnal készen leszek.

Gábor elment s pár percz mulva én is utána indultam. De épen ekkor belépett az igazgató és komoly, szigoru hangon mondá:

— Te ma nem mégy a többiekkel, sőt általában holnap reggelig nem szabad a szobából mozdulnod. Ezuttal csak ennyi lesz a büntetésed, mert még kezdő vagy. De ha még egyszer eszedbe jutna megcsalni akarni a tanáraidat, akkor szigorubb büntetésre számíthatsz.

Bámulva, meghökkenve néztem rá. Hamarjában eszembe sem jutott, miféle tilos dolgot követhettem el. Az igazgató azonban szigoru hangon folytatá:

— Hiába igyekszel olyan nagyon ártatlan arcot mutatni, jól tudod, miről van szó. A latin nyelv tanára épen most jelentette be nekem, hogy a te dolgozated a Gáboréról van másolva, szóról szó-

ra, még a hibákkal is. Gábort az imént kihallgattuk s ő kijelentette, hogy ő elkészítette a maga dolgozatát, a mint illik, tehát te kövessed a csinyt. És ne feledd, hogy ha újra rajtakaplak effélén, szigorubban foglak büntetni.

Ezzel ott hagyott.

Mondhatom, [nem valami jó kedvben töltöttem azt a délutánt. Bezárva lenni olyan gyönyörű napon, mikor mindenki sétál, futkos, az egy csöppet sem mulatságos dolog. És még hozzá ártatlanul szenvedni! Dühös voltam Gáborra, mert hiszen az a legnagyobb álnokság volt, amit elkövetett. El is tökéltem, hogy fölmondom neki a barátságot, szoba sem állok többé vele.

Nagy nehezen, unatkozva, valahogy csak eltöltöttem a napot s a sok mérgelődésbe szinte belebetegedtem. Nem kellett a vacsora sem, lefeküdtem és végre nagy búbánatomban elaludtam.

Másnap reggel, a mint a nagy ebédlőben összegyűltünk reggelizni, meglepő hír terjedt el. Gábor és Pali eltűntek, senki sem tudta, mikor és hová. Csak annyit lehetett róluk tudni, hogy a megelőző napon a többi fiukkal kísértáltak, de hogy vissza is tértek-e, arra nem emlékezett senki. Este vacsorára nem jelentek meg, de ez nem tűnt fel, mert többen is hiányoztak, kik a városban rokonaiknál, ismerőseiknél voltak s a felügyelő azt hitte, hogy Gábor és Pali is meg vannak hiva valakihez. De mikor aztán késő éjjelig, sőt másnap reggel sem tértek haza, nem lehetett kétkedni, hogy valami baj történt a két fiuval. Összekutatták az egész házat, de hiába; szigoruan kivallattak mindnyá-

junkat, de egyikünk sem tudott semmit. Csupán én mondhattam annyit, hogy Gábor nekem valami meglepetést ígért a vasárnapi séta idejére; mivel azonban szoba-áristomot kaptam, nem voltam ott a sétán, tehát nem is tudom, miben törhette a fejét.

Abból, amit én mondtam, bizonyosnak látták, hogy Gábor és Pali a délutáni séta alatt szöktek meg. De hová, miért? Mi lett belőlök?

Ezt szerette volna tudni mindenki, de különösen én, mert engemet a dolog különben is érdekelt. Ha nem kapom a szoba-fogságot, most talán én is oda vagyok Gáborral, ki tudja hol. Tulajdonképen nagyon örültem, hogy be voltam csukva, mert különben bizonyosan el csábít Gábor; már pedig annyira könnyelmű és meggondolatlan mégsem voltam, hogy az intézetből megszökni akartam volna. De mégis gyötört a kíváncsiság. Hátha Gábor valami érdekes, mulatságos kalandot gondolt ki s nem is szökött meg, hanem csak egy kis vakácziót csinált magának? Hát ha utoljára mégis sajnálni fogom, hogy nem lehettem vele?

De minden fejtörés hasztalan volt, semmit sem tudtunk kisűtni. A délelőtti szünóra alatt sokat beszélünk a rendkívüli eseményről, de aztán hozzá kellett látni a tanuláshoz, végezni a feladványokat s délután már csak keveset gondoltunk az egész históriával.

Már esteledett s mindnyájan együtt voltunk a nagy tanteremben, hol egyik tanító felügyelete mellett lámpás-világnál végeztük írásbeli dolgozatainkat, mikor a folyosón egyszerre zajos léptek hallat-

szottak. Mintha egész csapat közeledett volna s ami legfuresább volt, mintha láncz-esörgés vegyült volna a léptek zajába. Meglepetve néztünk az ajtó felé, mely a következő pillanatban megnyílt.

Csakugyan egész csapat lépett be. Legelől az igazgató, még a szokottnál komolyabb, szigorubb arccal, aztán pedig két rongyos, szurtos ficzkó, bemázolt képpel, összelánczolt kezekkel, utánok egy hatalmas szál ember; a csendbiztos, fegyverrel kezében.

Mindnyájok mögött pedig az intézetbeli mindenféle cselédség, kíváncsian bámulva a furcsa vendégeket.

Bámulni mi is ugyancsak bámultunk s hamarjában meg nem foghattuk, mit jelentsen ez a látogatás, mi dol-

ga lehet a mi iskolánkban a csendbiztosnak ezekkel a lánczra vert szurtos rabokkal? A mint aztán jobban és jobban nézegettük, mintha ráismertünk volna Gáborra és Palira. De az lehetetlen! Hogy jutottak volna ilyen rongyokba? Hiszen az utolsó koldusgyerek is szégyelne ilyesmit felölteni. Az igaz, hogy ők is szégyenkezni látszottak, mert földre sötötték szemüket s kezeikkel igyekeztek eltakarni arcukat s így még kevésbbé ismerhettünk

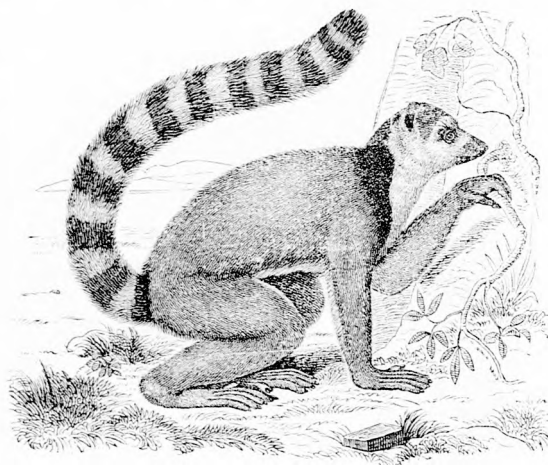
reájok. De ez csak egy-két pillanatig tartott, mert az igazgató aztán így szólt:

— Meg akartam nektek mutatni tanulóársaitokat abban a gyönyörűséges öltözetben, a melyben a csendbiztosok elfogták őket. Ez a szép legény, akire hiába akarnátok ráismerni, ez Gábor. Ez meg Pali. Nézzétek meg jól és győződjétek meg, hova vezet egy napi kalandoskodás.

Meglepetve, bámulva néztük őket.

Többen még mindig nem akarták hinni, hogy az a két toprongyos ficzkó csakugyan a mi pajtásunk; de biz az úgy volt s Gábor és Pali szégyenökben pirulva, könnyezve álltak ott. Az igazgató aztán így szólt ismét:

— Gábor és Pali tegnap a séta alatt fölhasználták az alkalmat, hogy kalandokra világgá induljanak. Úgy látszik, nemvalami nagyon mulatságos és kellemes kalandjok akadáhatott, mert aligha jószántukból öltötték föl ezeket a rongyokat esinos vasárnapi ruháik helyett. Nem szükséges magyaráznom, kedves gyermekeim, milyen hiba volt az, hogy megszöktek s a legnagyobb aggodalomba ejtettek minket, kikre szüleik rábították őket. Szinte boldog

A FÉLMAJOM. (Lásd a 365. lapon.)

vagyok
minden
megke
egy hó
sem sé
menni
a lefek
zetben
reztek.
valami
többé
pom és

szót vá
mi ped
san ké
dor ez
vartan,
nökb
inkább
megsaj

—
Ti pedi
helyete
Pa
mette a

vagyok, hogy, bár siralmas állapotban, de minden nagyobb szerencsétlenség nélkül, megkerültek. Büntetésök az lesz, hogy egy hónapig házi fogságban maradnak és sem sétára, sem ismerősökhöz látogatóba menniök nem szabad; azonfölül pedig ma a lefekvés idejéig ebben a szépséges öltözetben kell maradniok, melyet maguk szereztek. Természetes, hogy ha még egyszer valami hasonló csínyen kapnám rajta őket, többé nem lesz helyök intézetemben, kicsapom és haza küldöm őket.

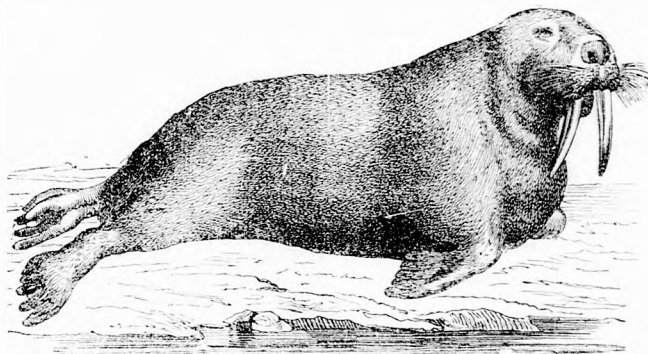
Aztán a csendbiztoshoz fordult:

— És most, csendbiztos ur, legyen szives és vegye le a két kis rabról a bilincset.

— Ha csakugyan ide valók, akkor szivesen.

Ezzel egy kis kulcsot vett elő és a Gábor és Pali kezére erősített láncz lakatját kinyitotta. A láncz lehullott, a csendbiztos összeszedte, aztán illedelmesen köszönt és eltávozott.

Az igazgató, miután halkán néhány

A ROZMÁR. (Lásd a 365. lapon.)

szót váltott a tanárral, szintén távozott, mi pedig a padokban meglehetősen zajosan kezdtünk beszélgetni. A két kalandor ezalatt ott állt a terem közepén; zavartan, nem tudva, mit tegyenek szégyenökben. Szinte látszott, hogy szeretnének inkább a föld alá sülyedni. A tanár végre megsajnálta őket. Csöndet parancsolt.

— Most folytassuk a munkát, mondá. Ti pedig, Gábor és Pali, üljetek szintén a helyetekre.

Pali, a mint helyére ült, kezeibe tette arczát, de Gábor, a ki az én szom-

szédóm volt, inkább daczosan ült le. Sajnáltam is, meg kíváncsi is voltam, valjon mi történt hát velök; haragom pedig, hogy miatta be voltam csukva, egészen elmúlt. Sőt titokban még szinte hálás voltam érte, mert hiszen különben talán én is ilyen gyönyörűséges állapotban kerültem volna vissza. Nehezen vártam, hogy vége legyen a leczkének és beszélhessek vele; ő is nehezen várta, csakhogy más okból. Sugva kérdezte tőlem:

— Hány óra lehet? Sokáig tart még a munka?

— Még vagy félóraig.

— Borzasztó! Akkor még eltart egy óráig, mire vacsorálunk, pedig éhes vagyok, mint a farkas.

Csodálkoztam kissé. Hogy gondolhat valaki az evésre ilyen állapotban? Gábor pedig boszusan sugta ismét:

— Az ember nem is ehetik, mikor éhes! Bezzeg, ha szabadon járhatok, akkor eszem, a mikor akarok és addig pihenek, a meddig nekem tetszik, azt játszom, a miben kedvem telik.

— Ah! Hát jól mulattatok? kérdém kináncsian.

— Meghiszem azt, felelé Gábor oly büszkén, hogy kissé kétkedni kezdtem, valjon nem volt-e mégis kár elmulasztani a kalandot. Meghiszem azt, pompás mulatság volt, és ha az a haszontalan csendbízós közbe nem jő, hát . . .

Nagy sajnálatomra nem beszélhetett tovább, mert a tanár észrevette a sutto-gást és szigoruan szólt:

— Gábor, csönd legyen! Majd beszélhetsz a lecke után. S ti többiek dolgozzatok!

Nem beszélhattünk többet, pedig alig vártam, hogy megtudjam, mi történt hát velök, hogy ilyen siralmas állapotba jutottak, ha olyan jó dolguk volt. Végre aztán befejeztük a dolgozatainkat és ki-mehettünk a tanteremből. De még akkor sem kérdezhettük ki a kalandorokat, mert csakhamar csöngettek a vacsorához.

A nagy ebédlőben összegyűlt az intézet valamennyi növendéke, s a más osztálybeliek, kik még nem látták Gábort és Palit szomorú öltözetükben, ugyancsak ámultak, kiáltoztak, nevetgéltek. Palin

meglátszott, hogy ez nagyon bántja s szeretett volna sirva fakadni; Gábor ellenben már jóformán beletörődött.

(Vége következik.)

Fiumei halász fiu.

(Képpel a ezimlapon.)

ÉN vagyok a Beppo gyerek.

Ádriai nagy tengernek

Kis lakója.

Kinek akkor van jó kedve,

Hogyha kövér hallal telve

Garabója.

Édes apám híres halász,

Nála jobbat nem is találsz

Messze vizen.

Száll a bárkánk, vitorlázunk,

Ázunk, fázunk, de halászunk

Nagy estiglen.

Folyton tart a halász harca;

De ha megtelik a varsa,

Danolásunk;

S megfordítva hajónk orrát,

Kifeszítve a vitorlát,

Haza szállunk.

Otthon anyám s kis Cziczellénk,

Örvendezve jön ki élénk:

Ölel, kérdez.

S a hűséges öreg kuvasz

Körül esahint, s leülünk az

Estebélhez.

Eszegetünk, beszélgetünk,

Nevetgetünk, mesélgetünk —

S végít érve,

Imádkozunk, ölelkezünk,

És lehajtjuk fáradt fejünk

Pihenésre.

A RITKA ISKOLA.

— Elbeszélés. —

Irta *Wildermuth Ottilia*, fordította *Vadnay Tibor*.
(Vége.)

SPÄTNÉ egyik kezével a fiút szoritá magához, míg másik kezével hasztalanul tett kísérletet, hogy visszatartsa e durva embereket, kik mind vakmerőbben tolongtak köréje, hogy kalapját, köpenyét, óralánczát letéphessék. Kétségbeesetten nézett körül, de nem látott utat a menekülésre. Az ajtó, mely kivezett, már rég be volt csukva.

Ekkor felnyílt egy mellékajtó. A láрма becsalta Morton is.

A tolvajok félre vonultak, azt kiáltozva:

— Itt jő a kapitány!

Morton és Spätné szemközt állottak, mindkettő elsápadt.

— Henrik! Testvérem! kiáltá Spätné s az erős nő, ki előbb a vad embereket vissza tudta tartani, kinyújtá karját, mintegy támaszt keresve, mert félt, hogy összerogy.

Morton komor arcczal fogta kézen s a felsőbb szobákba vezette, hol a szegény nő, még mindig kézen tartva Vilmost, kimerülten rogyott egy karszékbe. Itt azonban ismét visszanyeré öntudatát és összeszedte erejét, mialatt Morton összefont karokkal, és komor arcczal állt előtte.

— Henrik, kérdé reszkető hangon, csakugyan te vagy az én testvérem! Tehát csakugyan oly mélyre süllyedtél, tolvajbanda kapitánya lettél? Ó, hálát adok Istennek, hogy szüleinknek nem engedte ezt megérni!

És sirva fődte el arczát.

— Hadd el, Klára, viszonzá Morton megátalkodott közönnyel. Az vagyok, ami vagyok, a megtérés már késő. Különben igen örülök, hogy még nem felejtettél el; én sem felejtettelek el. Mikor történetesen megtudtam, hogy e gyermek a te mostoha fiad, úgy bántam vele, mintha családomhoz tartozott volna.

— Tudtad, ki ő s még sem adtad vissza szüleinek? szólt Spätné szemrehányólag.

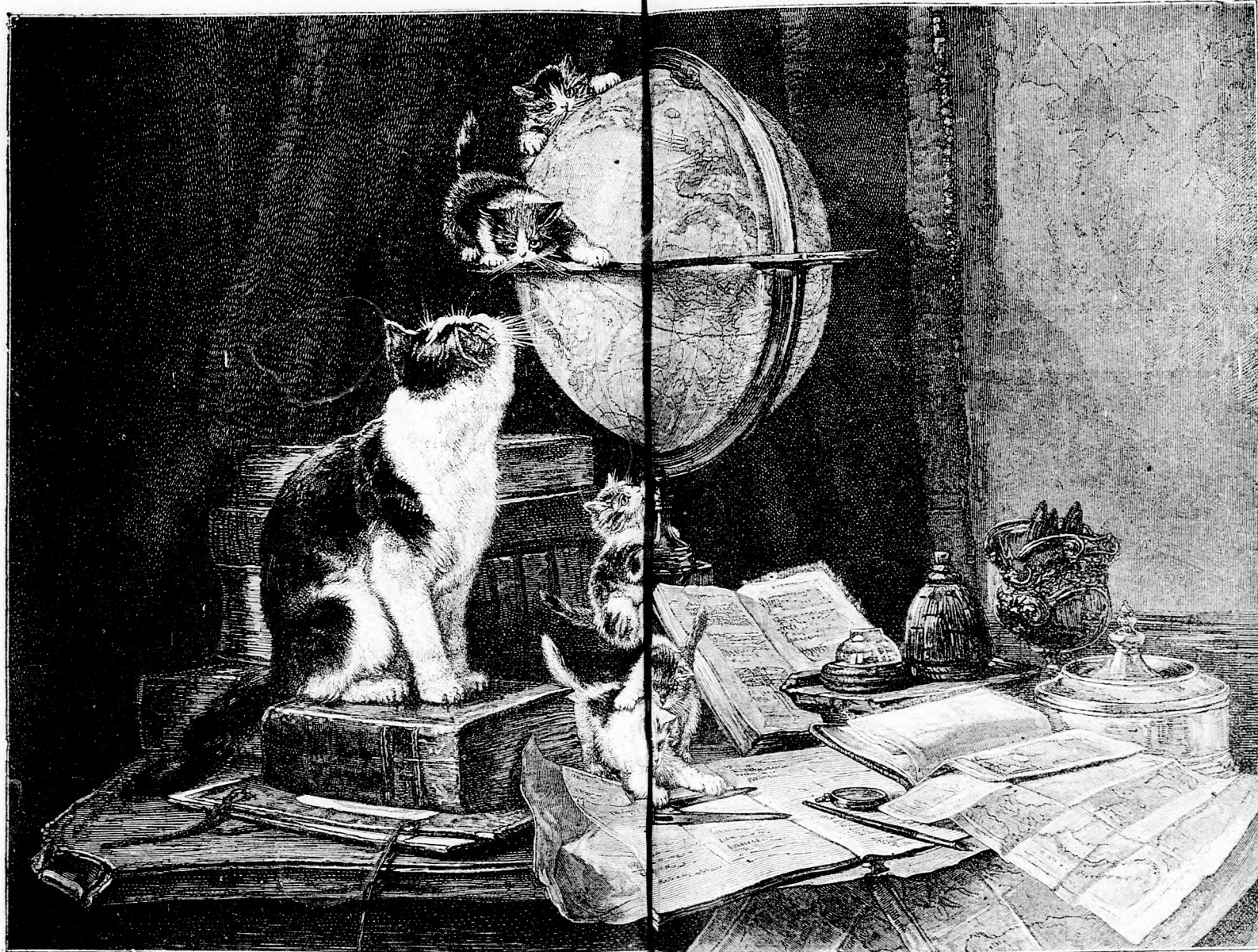
— Képtelenség, nevetett Morton. Talán hogy eláruljon? Jól fel tudtam használni, kedves hugom. Téged nem tartóztatlak, de fiacskád itt marad, s te nem fogsz engem bitófára juttatni.

— Bátyám, bátyám! kiáltott Spätné, miközben felugrott. Tehát nem elég, hogy magad gonosz lettél, de még testvéred gyermekét is magaddal viszed a romlásba! Henrik! mindenre ami szent volt előtted, szüleink szeretetének emlékére, boldog gyermekéinkre kérlek, kérve kérlek, add vissza férjem gyermekét, ne vidd őt a gonoszság útjára, hol magad is oly nyomorulttá lettél!

Morton látszólag meg volt indulva. Ami jó e szivben még megmaradt, most újra fölébredt testvére szavainál, kit ő minden roszasága daczára még mindig szeretett. De még egyre habozva állt ott, midőn egy puha kis kéz szoritá meg az övét. Gyermeke állt előtte, halálsápadtan, könny ragyogott szép szemeiben.

— Papa, mondá zokogva, én mindent hallottam, amit beszéltetek. Édes, kedves jó atyám, ugy-e nem igaz, hogy te rosz

(Folytatása a 362. lapon.)

MACSKA-VÁSÁR. (L. 368. lapon.)

(Folytatás a 359. laphoz.)

vagy, ugy-e visszaadod Vilmost, mamájának? Inkább játszom ismét egyedül, mint sem azt tudjam, hogy erővel visszatartottad, s hogy miattad nem mehet szüleihez. Ó, kedves atyám, folytatá a szegény gyermek egész testében remegve, igaz, hogy te gonosz vagy? Akkor imádkozzál az Üdvözítőhöz. Ő minket szeret s meg fog neked is bocsátani, ha még oly bűnös lettél volna is. Édes jó atyám, engedd, hogy a kis Vilmos hazamenjen.

Morton zokogva fedte el arcját, aztán intett nővérének, kézen fogta őt s a szabadba vezette Vilmostal együtt.

Hazatérés.

Spät ur már nem volt többé Londonban, mikor ilyen majdnem csodás módon mentették meg Vilmost. Midőn elveszté minden reményét, hogy Vilmost megtalálhassa, eltökélte magát, hogy Frankfurtba visszatér, ami üzlete érdekében már nagyon szükségessé vált. Házuk már szépen be volt rendezve s régi barátjai összegyűltek, hogy őt és nejét ünnepiesen fogadják.

De neje nélkül, csak három leánykájával érkezett haza. Szívesen üdvözölte barátait, de hogy vidám legyen, arról szó sem lehetett. Némán és szomoruan nézett körül régi lakásán s csakhamar szobájába vonult.

Halványan, zavartan jártak a kis leányok ide s tova a jól ismert, otthonos szobákban, melyeket oly busan hagytak el s melyekbe még busabban tértek vissza.

— De hát hol van új mamájok? kér-

di egyike a régibb cselédeknek. És miért maradtak oly sokáig oda?

— Ah, mondá Lottika szomoruan, már régen haza jöttünk volna, de elvesztettük kis öcsénket és szüleiink mindig azt remélték, hogy rá fognak találni, bár eleinte sok ember jött Vilmos egyes ruhadarabjaival, azt mondva, hogy a vízbe fult. De szüleiink végre nem hittek nekik s mi még mindig reméltük hogy él. Végre apa elhatározta, hogy elutazik és már beiratott a hajóra. De épen azon a reggelen, mikor el akartunk utazni, a mama azt mondta, hogy ő nem jöhet velünk, mert azt álmodta, hogy Vilmos megjelent előtte halványan és soványan és esdeklő hangon mondá: »Itt vagyok, jer értem!« Mama azt hiszi, hogy ez Isten intése, és kérte apát, hogy még maradjasson néhány napig s még utoljára kereshesse Vilmost. Apa eleinte nem akarta, de végre beleegyezett oly föltétellel, hogy egy hét múlva utánunk jó; s ő azt bizonyára megteszi, mert tudja, hogy nélküle nem is élhetünk.

Másnap reggel barátságosan sütött a nap Späték csinos szobáiba, de a bennlevőknek ugyancsak nem volt jó kedvük. Szomoruan ült Spät ur a karszékben, némán és szomoruan álltak körülötte a kis leányok. Mily csöndes és komor volt a ház a mama és a kis öcs nélkül! Rakoncátlansága mellett is igen szerették a kis Vilmost s most siratták, mint elveszettet. A fájdalom korán megöszíté az atya háját. Itt, hol a kis fiut ujjongva köszöntötték születésekor és a honnan, mint a meghalt anya örökségét oly szeretettel vitték magukkal, itt megújult fájdalmuk. Csak arra

gondolta jó, a g közt is dott röl hiányzet magáról.

Egy getyüt. Lottika felnyilt a ritva egy

Zo nevetve testvére

Mi jól érezt tudta, n jó mam ges kis ran teki szemekl pótolni ott volt tudott t elkénye ült apa és testv semmi Vilmos zett el játéksz nekik.

A dásáró testvér ténétét

gondoltak, mikor a mama meg fog jönni, a jó, a gondos mama, ki minden fájdalom közt is oly szeretetre méltóan gondoskodott róluk, s ki most nagyon, de nagyon hiányzott. S még semmi hírt sem adott magáról. — —

Egyszerre odakint meghuzták a csengetyűt. Talán a levélhordó hoz levelet? Lottika már utána akart nézni, midőn felnyilt az ajtó. A mama! . . . magához szorítva egy halvány reszkető fiu.

— Itt hozom fiadat, mondá.

Zokogva ölelte át Vilmos az atyját; nevetve és sirva örömiükben fogták körül testvérei.

Otthon.

Mily boldog volt a kis Vilmos! Mily jól érezte magát az atyai házban. Nem is tudta, mikép szerezzen örömet övéinek. A jó mamát, ki őt megmentette, mint hűség kis kutya követte mindenüvé, és gyakran tekintett hálásan azokba a szép okos szemekbe. Testvérei őt őrizni, ápolni, kárpótolni akarták szenvedéseiert. Jó, hogy ott volt a mama, ki mindenben középutat tudott tartani, mert Vilmost megint csak elkényeztették volna. Boldog mosolylyal ült apa a gyermekei közt, kik elégülten és testvérileg játszottak, nem volt többé semmi vita, veszekedés, amit azelőtt Vilmos garabonczássága gyakran idézett elő. Most szépen kimélte testvérei játékszereit és mindig örömet engedett nekik.

A tolvaj-barlangban való tartózkodásáról nem igen szeretett beszélni, bár testvérei nagyon szerették volna egész történetét hallani; a kis Lilliről azonban

örömet beszélt s gyakran mondá testvéreinek:

— Ő még talán nálatok is kedvesebb.

Csak az nem tetszett neki, hogy Lillinek abban a barátságtalan házban kell laknia; de azért vigasztalगतá magát:

— A jó Isten engem is megsegített, Lillit is meg fogja segíteni, hisz ő jobb is mint én voltam.

Rég nem ültek Späték házában oly szép Karácsonyestét mint most, ily örömben még nem ragyogott a gyermekek szeme. Még gazdagabban ajándékozták meg őket szüleik mint máskor, hiszen a legszebb karácsonyi ajándék a megtalált kis fiu volt. Fényes gyertyákkal volt körülveve az örökzöld koszoru, mely mögül megboldogult anyjuk képe mosolygott gyermekeire. A Megváltó szent képére, azután a megboldogult anyjára emelte az atya is tekintetét és még hálásabban mondott köszönetet az Urnak, ki visszaadta neki fiát és borzasztó környezetében is megőrizte a gonoszságtól.

Midőn lecsillapodott a kapott ajándékok feletti örömjaj a mama a zongorához ült és egy karácsonyi dalba kezdett. Örömet kísérték azt Lottika és a kicsinyek kedves, az ő vékony hangjaikkal.

A vigadozók között csak egy nem tudott örülni: a jó mama, kit pedig mindnyájan úgy szerettek. Eltávozott a karácsonyfától, az ablakpárkányra támaszkodott, és testvéreire gondolt, a kivel hajdan annyit örült a karácsonyfánál, és a kit elveszített, egészen elveszített.

Néhány nappal Karácsony után, a mama egyedül ült szobájában, a gyerme-

kek kint csevegtek és a leánykák megmutatták Vilmosnak mind ama játékszereket és képeskönyveket, melyeket távollétében kaptak. Ekkor belépett a szobaleány és titokteljesen mondá:

— Nagyságos asszonyom, az előszobában van valaki, a ki nagyságoddal egyedül akar beszélni.

Spätné kisetett. Egy férfi állott ott köpenybe burkolva és karján egy kis leányt tartva.

Szétdobta köpenyét és Spätné testvéreére ismert rá benne. Nem tudta e pillanatban, örüljön vagy megijedjen-e.

— Ne ijedj meg Klára, mondá amaszomoruan, én már egész más ember lettem. Mióta veled találkoztam, nem volt többé nyugodalmam és gyermekem szavában is Isten szavát véltem hallani. Ő este megtudta, hogy atyja a bűn útján jár, és szavai azt a reményt nyújtották, hogy még bocsánatot nyerhetek. A mult héten nőm is halálosan megbetegedett. Ő soha nem vett részt bűnös cselekedeteimben; egy színész leánya volt, kinek társulatát én is követtem, engem szeretetből követett és nem akart elhagyni. Nem tudakolta, honnan szerzem a pénzt. Halála percében is arra kért, hagyjam el a gonosz életet az ő, és gyermekem kívánságára. Most a sors csapásai megtörttek. Vagyonomat jótékony alapítványra adtam oda és neked hozom ime gyermekemet, remélve, hogy nem fogod őt eltaszítani.

— Hála Istennek, hogy imámat meghallgatta! kiáltá Spätné. Kérlek, jer férjemhez, ő is bizonyosan megbocsát és rokonának fogad.

— Már nekem itt nincs helyem, mondá Morton komoran. Megpróbálom Isten segélyével jóvá tenni vétkeimet s úgy gondolom, hogy ezt jobban tehetem messze távolban, mint ha a törvényszéknek adom át magam. Társaimat sem akarom elárulni. Tartsd magadnál gyermekemet és az Isten áldjon meg értte. Lilli, élj boldogul és imádkozz atyáért!

Egy csók gyermeke homlokára és — testvére többé nem látta soha.

Vilmos öröme nagy volt, midőn régi kedves játszótársát viszontlátta; a leánykák is örömmel fogadták új, szelid barát-nőjüket. Lilli mindnyájokat nagyon megkedvelte, mindegyikhez barátságos és szeretetteljes volt, de oly vig, mint más gyermekek, soha nem tudott lenni. Sok mindenen ment át fiatal életében és atyját sem felejtette el soha.

Vilmosvidáman és boldogan nőtt fel. Az, a mit a tolvajbarlangban szenvedett, már csak álom gyanánt tünt fel előtte. De nem felejtette el, amit e kemény iskolában tanult. A leánykák is úgy virítottak, mint a rózsa. Lottika már tanácsosné volt és szüleinek, nővéreinek egész ünnepp volt az, ha szép kertjébe meghívta őket. Egyedül Lilli volt a boldogok között mindig barátságos, mindig kedves ugyan, de mindig komoly és bánatos.

Még nagyon fiatal volt, alig tizenhat éves, midőn megkérte nevelő szüleit, engedjék meg, hogy apácza lehessen. Beleegyeztek, látván, hogy ez nem hirtelen szeszély, hanem mély kívánsága.

Morton Lilli a szegények és betegek vigasza lett, kedves megjelenését a beteg-

ágyaknál, angyalé gyanánt üdvözölték. Semmiféle ápolás nem volt neki nehéz, még a ragálytól sem félt; nemcsak a test fájdalmait enyhítette, hanem a komor lelküeket is fel tudta vidítani édes vigasztaló szavaival.

Messzi idegen országban borzasztó pestis tört ki, és apácák segítségét kérték. Lilli az első között volt, a kik oda hajóztak. Spáték nem akartak beleegyezni, hogy ily nagy veszélynek tegye ki magát; de annyira kérte őket, hogy nem tudtak ellentállni. Valami benső érzelem hajtá a fiatal leánykát a távoli városba.

Ott is szinte csodákat mivelt önfeláldozásával; ezren áldották, ezren mondtak köszönetet jótéteményeiért. Csak még egy valakiről beszéltek, a ki még többet tett, mint Morton Lilli, s a kinek önfeláldozásáról szintén csodákat beszéltek. Ama kórház felügyelője volt, a melyben a legtöbb beteg feküdt, de senki sem tudta, ki ő és honnan jött. Lilli akkor pillantotta meg először, midőn egy haldokló ágyánál térdelt. Midőn az a férfi belépett — atyjára ismert rá benne.

— Atyám! Kedves atyám! kiáltott kedves lágy hangján, és Morton is rá ismert gyermekére.

Itt honuktól oly távol kellett találkoznok. Sokáig tartották egymástátölelve, kimondhatatlan örömben.

— Miért nem hallottam oly sokáig semmit rólad, édes atyám? kérde Lilli, midőn egy szabad órájok maradt, hol nyugodtan beszélhették ki magukat.

— Azt akartam, hogy elfelejts, felelé atyja.

— Ó, én soha sem felejtettelek el. Oly jó dolgom volt, és mégis csak most vagyok boldog.

Csendes, szép barátságos együttműködése volt itt az apának és leányának a vész és halál közepette. Alig tudták szereteteket egymás iránt eléggé kimutatni. Jól érezték, hogy nem lesznek sokáig együtt. Alig pár nappal megkapták a borzasztó betegséget és meghaltak, — mindketten boldogan remélve, hogy a tulvilágban örökre együtt lesznek, megsiratva azoktól, a kikkel jót tettek. Övéinek megírta Lilli még előbb az örvendetes találkozást.

* * *

Lina és Gertrud már régóta boldog asszonyok, a kis Vilmos már nagykereskedő, a ki vagyonával sok jótettet visz végbe, és azért Istent áldja. Lilli nevében, ennek utolsó kérésére, nagy alapítványt tett elhagyott gyermekek és megtért bűnösök számára. Némelykor gyermekeit térdeire veszi és elbeszéli az ő kemény tanuló éveit a zsebtolvajoknál és mikor a kis Lilliről beszél, köny ragyog szemében.

FELEMÁS ÁLLATOK.

— A fél majom. — A rozmár. —

(Képekkel a 356. és 357. lapokon.)

AZ ÁLLATVILÁGNAK sok érdekes fajtáját bemutattam már nektek, veszedelmes fenevadat és ártatlan apró teremteseket, szárazföldön, vízben és levegőben élő lényeket. Nagyon érdekes mindezeket ismerni, sőt szükséges is, hogy az ember tudja, mi minden él ezen a nagy földkerekségen.

Vannak állatok, melyekről mindjárt első látásra tudhatni, melyik fajtából valók. De vannak olyanok is, melyek eleinte majdnem zavarba ejtették a tudósokat; tulaj-

donképen egyik fajtába nem sorozhatók és mégis hasonlítanak egyszerre kettőhöz is. Több ilyen felemás állatot ismerünk s ma kettőt mutatok be közülök.

Egyik a félmajom. Ez messze Afrika délkeleti partjai közelében, Madagaszkár szigetén él a nagy erdőségekben. Feje hasonlít a macska vagy róka fejéhez, hosszú farka is szőrös, bozontos és feketén gyűrűzött. De azért másrészt épenséggel nem hasonlít a macskához vagy rókához, hanem inkább a majomhoz. Lábain hosszú ujjai vannak, két első lábát pedig épen olyan ügyesen tudja használni, mint a majom. Mintha keze volna. Nagyon jól tud fára mászni, épen mint a majom, de abban megint különbözik a majomtól, hogy épen nem virgocz, hanem nagyon lusta állat s leginkább éjjel indul eleséget keresni, mely rovarokból és aprócska állatokból áll. Általában maki néven ismeretes és van vagy tizenkét fajtája, még olyan is, melynek első és hátsó lábai közt bőrszárnya van, úgy hogy ennek segítségével a fákon igen messziről és magasról tud egyik ágról a másikra röpködni.

A tengerben szintén élnek olyan állatok, melyek feltűnnek testalkatuk és életmódjuk furesasága által. Ezek közül való a rozmár is. Félig hal, de tulajdonképen mégis meleg vérű emlős állat, mely a vízben is, a szárazföldön is él. Csontja csak olyan, mint a többi négylábu állaté, de a hus és bőr olyan furesán növi be a csontjait, hogy inkább halhoz hasonlít s azért jobban is szeret a vízben uszkalni. Első lábaiból csak igen kis darab nő szabadon, jóformán csak a talpa, hátsó lábai pedig olyanformán nőnek, mint a hal farka. Tud is pompásan uszni és fog annyi halat, a mennyire csak kedve tartja, hanem bezzeg; ha kimászik a szárazföldre, ott aztán annál ügyetlenebb. Csak keservesen bír előre vergődni és ha valami emelkedéshez jut, hosszan kinyuló agyarával kapaszkodik fel. Pedig szeret a napon sütkézni és a vadászok ezt jól tudván, meg-

lesik és akár nagy dorongokkal is agyonütik. A szegény rozmár nem tudja magát védelmezni, menekülni pedig hiába próbál.

A rozmárnak husa, zsirja, bőre nagyon hasznos és az északi tengerpartok lakosai alig tudnának megélni nélküle. Husából és zsirjából táplálkoznak, bőréből készítik rubáikat, sátraikat, és így persze jó szerencse rájuk nézve, hogy olyan könnyen hozzá juthatnak.

Kettős látogatás.

AZ EN Viczám ma tudta meg,
Hogy a te Katiczád beteg.
Nagyon ide kéredzkedett:
No, lássuk hát betegedet.
A szegénykét valj mi lelte?
Holmi mérges növényt nyelt-e?
Mert úgy látom nagyon sápadt.
Vagy tán egyéb baja támadt?
Ni, kihatott a bal karja!
No a doktor majd bevarrja.

KOLU

or
tét
biz
mindnyá
nak, mikro
tengeren,
Kolumbu
nem csüg
előre, elj
melyet m
Ámde a
ebben oly
csodálni,
is nevelt
hogy Ko
det remé

Már
folyvást
szárazfö
napról-n
Kolumb
tatni. Ut
sok és a
bust, ho
nek haz

lunk se
hogy es
ideje v
gyünk, e
halunk.

Ig
hol szig
kétszer
janak, r
melyne

KOLUMBUS ÉS A TÜCSÖK.

— Kicsi történetke. —

KOLUMBUS Kristóf érdekes történetét, miként fődözte fel Amerikát, bizonyosan olvastátok, hallottátok mindnyájan. Olvastátok, hogy Kolumbusnak, mikor hajójával kint járt messze a tengeren, sok baja volt a hajós népével. Kolumbus bizonyos volt benne, hogy ha nem esüggednek, ha folyton haladnak előre, eljutnak abba az új világrészbe, melyet még akkor senki sem ismert. Ámde a tanulatlan hajós nép nem bízott ebben olyan nagyon, amit nem igen lehet csodálni, mert hiszen akkori tudós férfiak is nevettek és bolondságnak mondták, hogy Kolumbus a nagy tengeren túl földet remél találni.

Már hetekig volt a hajó a tengeren, folyvást Nyugat felé vitorlázva, de az ígért szárazföldet csak nem látták. A hajósok napról-napra türelmetlenebbek lettek és Kolumbus már alig bírta őket megnyugtanni. Utoljára már fel is lázadtak a hajósok és arra akarták kényszeríteni Kolumbus, hogy forduljanak vissza és térjenek haza.

— Hiába hajóznunk tovább, nem találunk semmit. Megmondták otthon előre, hogy esztelen dologba fogtunk. Most még ideje visszatérnünk, de ha tovább megyünk, elfogy az eleségünk végképen, éhen halunk.

Igy kiabáltak a lázongók. Kolumbus hol szigorral, hol rábeszéléssel egyszer-kétszer csak rábirta őket, hogy még várjanak, már nem lehet messze a szárazföld, melynek fölfedezésére indultak. Az elége-

detlenek megint vártak; de mikor másnap, harmadnap sem láttak egyebet a végtelen tengernél, végre nyíltan föllázadtak és kijelentették, hogy nem mennek tovább, Kolumbus hiába kérte, fenyegette őket.

Egyszer, mikor a türelmetlen hajós nép megint így lázongott és Kolumbus kétségbe kezdett esni, hogy emberei gyöngesége, kishitúsége miatt nem érheti el nagy czélját, egyszerre odarohant egy kis matrózgyerek a zugolódók közé.

— Czirpeg a tücsök! Czirpeg a tücsök! Most már minden jól van, most már közel vagyunk a szárazföldhöz, kiáltá.

Az emberek eleinte csodálkozva néztek rá s körülbelől olyanformát gondoltak, hogy a szegény fiu esze megzavarodott.

— Mit hadarsz te itt tücsökről? kérdék aztán.

— Hát nem tudják? Hát volt nekem otthon egy kedves kis tücsököm, melyet fogva tartottam? Mikor hajóra szálltunk, gondoltam, hogy magammal viszem, a nagy tengeren ugy is olyan unalmas az utazás, semmit sem látni az egen és vizen kívül; legalább a kis tücsök czirpegését hallgatom s ez emlékeztetni fog szülőföldemre. A mig szárazföld volt látható, az én kis tücsköm csakugyan nagyon vigan czirpegett; de a mint kiértünk a sik tengerre, elhallgatott és azóta világért sem adott volna egyetlen egy hangocskát sem. És most megint megszólalt. Bizonyos, hogy közel érzi a szárazföldet.

A hajósok, kik nem hallgattak Kolumbus okos szavaira, ingadozni kezdtek a fiu babonás beszédére. Mind oda siettek a hajó belsejébe, hol a fiu nyugvó

helye volt, s hol a kis tücsköt tartotta.
Csakugyan, a tücsök javában czirpegett.

Elhitték, hogy ez csakugyan jelent
valamit-s rászánták magukat, hogy tovább
hajóznak. És másnap egyszerre fölhangzott
a kiáltás:

— Föld! Szárazföld!

Eljutottak Amerikába.

A hajósnép ma is beszéli ezt a törté-
netkét és mondogatja, hogy a kis tücsök-
nek köszönhetni Amerika fölfedezését.
Hanem az igazat megvallva, komoly tör-
ténetben biz'erről semmi sincs följegyezve.

Macska-vásár.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

ATUDÓSNAK dolgozó szobája —
Ugyan csak szép nap derült rája!
Hogy elment sétálni kis Idával,
Czirnos mama öt kicsiny fiával
Besompolygott
S követtek el olyan dolgot,
Hogy a tudós műhelye
Csak úgy zeng-zugott bele.
Az egyik gyöngéd karommal
Lapozza a könyveket,
A másik a czirkalommal
Fontos írást bukögget.
Meg más kettő szörnyen örül,
Hogy újjakat
Egy percz alatt
Tehetik meg a föld körül.
Össze vissza tépegetnek
Könyvet, levelet,
Erre arra lépegetnek,
Még a szivar-tartóban is
A sok szeleburdi hamis,
Lel játszó helyet.

*Abroszt, ritka iratokat,
Mintha értné, kifirtatgat.
Zirren-zerren ide-oda,
Haszontalan apró hada.
És a cziczák vén mamája
Ezt a felfordulást látja
És nem bánja.
Pedig Czírmos, tudhatnád jól:
Ebből a zenebonából
Milyen baj lesz,
Milyen jaj lesz!
Hallom is már . . . térnek vissza . . .
Nosza, menekülj el, czicza!
Mindjárt lesz itt hadd el had!
A kis had,
Egy pillantás alatt.
Szétszalad
Ámde ebbe nem marad —
Mert ugyancsak,
Nem sokára
Nagyon drága
Dolga lesz a séta-botnak.*

Jótékonyság.

A szegény gyermek-kórház javára
adakoztak még:

Tikos István 1 frt. — Tikos Andor 50
kr. — Szapári Ilma 1 frt. — Baghy Lujza 1
frt. — Neuwirth Olga 1 frt. — Lekow Ida és
Hedvig 2 frt. — Nekám Irén 1 frt. — Deutsch
Melanie 1 frt. — A már eddig kimutatott 768
frt 69 krral együtt összesen: 777 frt 19 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis
adakozókon.

Forgó bácsi.

